

הצטרף לבני בעוד מועד!

מתגנדי העיקריים למחנה מעצר באריתריאה, אשר שליטה קיסר חבש, היה בנריית וז' תיק לבדינה. משה שרת, דויד בן-גוריון, הדי קולק, ראובן שילוח וכ-250 מנהיגים אחרים הוטשו לארץ נו (סביב החמה) קר או לה הליצינג בלחש. אולם הרי כל מי שילה צר כה להגן על עצמה.

מצדה הושפעה הרבה יותר ממצברוחו של יורם, שעמו התראתה לעתים מזומנות, בפגישות חטופות של חצאי שעות. יורם, מרכז לאומי לעניני הסברה (התואר "שר" בוטל), העמיד פני אדם שחלמו התגשם, אך הוא לא יכול היה לרמות את מצדה. משי הו כירסם בו. מה ושם השמיץ רמו: המצי? אות לא נראתה כחלום. יורם קיווה כי מיד עם השגת הנצחון הפנימי יגשים המדריך את הא חוד הלאומי האמיתי, ירכו את כל כוחות המדינה ויפתח מיד במלחמה המשחררת. במקום זה ראה את מנהיגי האחוה פולשים לדירות המהודרות של קודמיהם, עורכים נשפים, מחסלים את יריביהם האישיים.

רק פעם נסה יורם לשוחח פנים אל פנים עם בני הראל, שהסגיר עתה אף בפני חב' ריו הקרובים מימי המאבק. מה עם המלחמה? למה מחכים? המדריך רק צחק. "אתה ילד, יורם", הפליט ברחמנות אבהית. "מלחמה? לא נוכל להחזיק מעמד אפילו יומיים. האטל נטם והסובייטים יעשו יד אחת נגדנו. שכח מזה. העיקר שהגענו לשלטון."

יורם לא נתן לספקותיו לצוץ למעלה. מת חותו הפנימית התבטאה במרה שחורה, שמצאה לה פורקן בפגישות עם מצדה. בין דכאון אביה והתפרצויות חברה, היתה מצדה אומללה למדי.

נאנדי מנלה תמונה ישנה

חוסר מנוחה מורו השתלט עליה. היא פתחה את הטלפון, ראתה את בני נואם בפי נ' חטיבה עצומה של פלוגות הראל, סגרה את המכשיר. העתון (התנגשות מזוינת ב' גבול עזה — 35 מצרים נהרגו) היה משעי מס. כשחזר אביה ועבר ללא אומר ודברים לחדרו, היתה רכונה, ללא התלהבות, על אלבום ישן של תצלומים.

התמונות היו רבות, ואט אט שכחה מצדה את המצב האומלל. הפגישה עם יורם בסיוול למכתש (כמה זמן עבר מאז!) העליה הראשונה עם אביה בשביל הנחש של

(המשך בעמוד 18)

אורה מוורה של דכאון שררה בבית אביה של מצדה יצא כל בוקר באורניתהמטה למשרדי המטכ"ל, אולם הוא עשה זאת ללא מטרה וחשק, כאוטומט החוזר על תנועה ישנה. הכניתם של שריהאלופים להשתמש בצבא כדי למגר את "האחוה" התנדפו במרה, כשנתברר כי הקצינים הצוערים, מדרגת סנאיאלוף ומטה, הצטרפו בלב ונפש לאחיה.

ראובן שילוח באריתריאה

גאנדי הבין אותם. לא היתה זאת רק הנטייה הטבעית של חיילים צעירים לפתור את הבעיות על-די מלחמה. היתה זאת גם אי הסבלנות של קצינים, שעליתם בדרגה הואטה בגלל ריבוי קציני-ת"ש המזדקנים בצמרת. הצעירים לא יכלו שלא לזכור כי יגאל אלון היה בן 27 כשביצע את המיבצע הקלאסי בנגב, שנלמד עתה באקדמיה הצבאית. בער בהם הרצון להוכיח את עצמם, לרכוש תהילה וזעמדה. המלחמה שהובטחה עלידי בני הראל רמזה להם על הזדמנות זו.

דכאה יותר את גאנדי אוישותם הגמורה של הצעירים לדיעות-הזוהעה שעברו מפה לאוזן, במסדרונות המטכ"ל — המקום הריחיד בארץ בו עוד העזו אנשים לדבר בכלל. הסקודה הראשונה של הממשלה החדשה, שיביטלה את אורחותם של ערביי ישראל, קבעה להם תחום-מושב וחייבה אותם לשאת על בנדיהם טלאי ירוק עם האות עין, לא זיעזעה את הסרנים והסגנים. מה יש? מי שהו צריך לסבול. אי-אפשר לטגן חבתה מכילי לשבור את הקליפות.

רבים, כמו מצדה עצמה, סיובו בכלל להאמין לדיעות-הזוהעה, זקפו אותן על חשי-בון חושי-הנקמנות של הזקנים, שלא יכלו להשלים עם הסדר החדש. מדוע לא להאמין כי המצימים המפורסמים הם, כפי שקבע שם, "מתנות-מיניון" רגילים, מהם נשלחו אויביה-סדרה-החדש למקצועות חדשים? מדוע להאמין לשמועות הנוראות על עינויים חש-מליים, הלקאות ורציחות לאור היום? לא היה פלא שהמשטר החדש שלה את

באירה זו הופיע בני הראל בעיני רבים כמושיע. סיסמתי-הבחירות של יורם עצמון: "עשרה ימים נותרו להצלת מולדתך!" הצלפה כשוט על הבוחר הנבוך. אי-אפשר היה להימלט מסמל שלושת החיצים, משלוש ה"אצבעות המורמות, משרות-המיצע של ה"צעירים ולבשרי-המדים ברחובות, מן הצעקות הצרודות שגברו והלכו, הטביעו כל קול אחר: "אחרין בנימין! — תנו לו את השאניסה! — הוא שמר אמונים לך, אל תבגד בו ואתה!" ובעיקר, דירבון אחרון למחסום: "הוא ינצח! — יבוא יום שפטים בבגדים! — הצטרף לבני בעוד מועד!"

לשוא הובא בן-גוריון הזקן לתליאביב. לשוא גויסו 120 אנשירות, ובראשם שח' קניית-הבימה הדגולה חיה הררית, שפרסמו קול-קורא להצלת הדמוקרטיה. פיצוץ הכותל הגדיש את הסאה. בארץ התמשטה ההיסטוריה. דתיים עברו בהמוניהם למחנה "האחוה", יהדות-העולם המזועזעת שלחה לה תרומות, אפילו המתונים הבינו כי שוב אין מקום ל"סתרונות רגילים."

השלב האחרון של מערכת הבחירות הש' תקף יפה ככותרות הראשיות של העתון מעריב:

- 3.3.75: יושם קץ להסתוללות הבריונים.
- 4.3.75: אין סיכויים לפאשיזם יהודי בישוב הוותיק.
- 5.3.75: הסכנה לדמוקרטיה הישראלית גוברת.
- 6.3.75: מאמצים אחרונים להילחם ב' כוחות ההרס.
- 7.3.75: תחר הבחירות — מר הראל מס' ביר מצעו.
- 8.3.75: אורה של התנגשות בארץ — סיכויים טובים ל"אחוה".
- 9.3.75: 63% לתנועת הראל — נצחון גדול לכוחות המחר.
- 10.3.75: המדריך נכנס לתפקידו ההיסטורי.
- 11.3.75: יחיי נאחון מחנה השיחור — האומה מתיצבת מאחורי מנהיגה הדגול.
- יד עה קטנה, שפורסמה באותו עתון, ביום 9.3.75, סיפרה כי ד"ר עזריאל קרליבך, עורך מעריב, יצא לחופשה זמנית בהודו.

זמן שלא נתחיל. אחרת היו מחסלים אותנו בשעתיים. צריכים לשמור על החוק. כמובן, אחר-כך...! חיוך מכווער עיוח את פניו, אחר-כך נראה להם מה רס"ר קסן יכול לעשות לאלופים המפוארים. הם לא יצחקו ממני עוד פעם. הם...! הוא עצר לפתע, כאילו נזכר איפה הוא נמצא. "לא. דרוש לנו נצחון חוקי, רוב בבחירות. אין משיגים רוב?"

"מלחמה", הרים יורם את קולו. "גל גדול של התלהבות למלחמה. זה ימשוך. משהו מיוחד. דראמתי. למשל..". "למשל?" שאל בני, ועצר לפניו. הוא אהב את יורם, ילד טיפוחי. "למשל..." יורם הנמיך את קולו ללחש. רעיון גדול, נהדר, עלה לפתע במוחו.

הסאורע שו עזע את האנושות

המאורע שזיזע את כדור-הארץ והפך את בני הראל בין לילה מתועמלן קטן בארץ נ"דחת לדמות בינלאומית, אירע אור ליום 28 בפברואר, 1975.

הכותל המערבי, שרוד בית-המקדש, פורץ בידי אלמונים, בעזרת מיטען אדיר של חומר-נפץ חדש.

מכל כנפי ארץ אצו עתונאים וצלמים למקום המאורע. התצלומים הנוראם, שהראו כיצד נמעכו ונמחצו האבנים העצומות כי אילו היו עשויות מקרטון, פורסמו בכל ה"עתונים בעולם, וזיעזעו את בני כל הדתות. שו היסטוריון לא יבין את ההשפעה ה' מנפצת של המאורע על מצב-הרוח בישראל אם לא יקח בחשבון את ההתפתחות ש' קדמה לה. המשטר האנטישמי באט' לנסה, הצפת המדינה בפליטים ממורמרים ורעבים-למחצה, אוימי-המלחמה, החוזרים ר' נשנים, של עירדן בצפון ומיצרב בדרום — כל אלה גרמו בהדרגה להצטברותו של יאוש בלב האזרחים, להרגשה של חוסר-מוצא ש' הפכה בנקל לחומר-נפץ. הכל הסכימו שדרוש שינוי מוחלט, כי מלחמה מהירה מיד, טובה מחוסר-שלום לאי-אקץ.

לבתע נפסקה ה'גידור הרשמי בטלסינימה. במקומו בקע קול צלול של צעירה. תחנת השידור החשאית ב"מחנה המיון" בדרום פתחה: "תלם-שמיר-בוועז..."

